

حکایت‌نی

قصه‌های متنوی معنوی

گزینش و گزارش: قربان ولیئی

www.ketab.ir

www.ketab.ir

ولیپن، قریان، ۱۳۴۹ -، اقتباس کنده
حکایت‌لی؛ قصه‌های متنوع/گزنش و گزارش قریان ولیپن.
تهران: امیرکبیر، ۱۴۰۲.
۹۷۸-۹۶۴-۵۰-۲۲۷۱-۹
فیبا

کتاب حاضر اقتباسی از کتاب "متنوع" اثر مولوی است.
قصه‌های متنوع معنوی،
مولوی، جلال الدین محمد بن محمد، ۶۰۴ -۱۴۷۴ق. متنوی - اقتباس‌ها

Mowlavi, Jalaluddin Mohammad ibn Mohammad, 1207-1273. *Masnavi - Adaptations*
دانستان‌های کوتاه فارسی - قرن ۱۴
مولوی، جلال الدین محمد بن محمد، ۶۰۴ -۱۴۷۴ق. متنوی، برگزیده

Mashavi. Selections. Mowlavi, Jalaluddin Mohammad ibn Mohammad. 1207 - 1273.

مژده‌نامه: PIRATA
مشهور و نام پدیدآور: شهناز
مشخصات نشر: شاپک
وضعیت فهریست نویسی: پادشاهی
پادشاهی: عنوان دیگر:
عنوان دیگر: موضوع
موضوع: شناسه افروده
شناسه افروده: شناسه افروده
روز بندی کنگره: روز بندی دیویون
شماره کتاب‌نامه ملی: اطلاعات رکوره کتابشناسی

حکایت نی

قصه‌های مثنوی معنوی

گزینش و کارشو؛ دکتر قیان و لیثی
(استادیار دانشگاه رجستان)

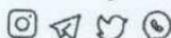
چاپ اول ۱۴۰۲ هجری ۵۰۰ نسخه

۱۳۹۵۰۰۰

امور هنری؛ مسعود چتروز صفحه‌آرایی؛ امین شجاعی
امور چاپ؛ محمد امین رضاپور چاپ و صحافی؛ چاچخانه انتشارات امیرکبیر

دفتر مرکزی؛ تهران، خیابان جمهوری اسلامی،
 تقاطع خیابان سعدی، پلاک ۲
 شماره تلفن؛ ۰۱۳۳۹۰۷۵۱-۲ و ۰۱۲۸
 کد پستی؛ ۱۱۴۳۸۱۷۸۱۸

amirkabirpub.ir
@amirkabirpubco

این کتاب با کاغذ حمایتی منتشر شده است

مؤسسه انتشارات امیرکبیر
 © همه حقوق محفوظ است.

فهرست

۱۱	پیشگفتارناشر
۱۳	مقدمه
۱۷	دفتر اول
۱۹	بشنوازنی ...
۲۳	شاه و کنیزک
۳۱	بقال و طوطی
۳۳	پادشاه جهود و نصرانیان
۳۹	احوال و استاد او
۴۱	خلیفه ولیل
۴۳	گلستانِ آتش
۴۷	مخچیران و شیر
۵۳	هُدُهُدو سلیمان
۵۵	خطای آدم <small>لایل</small>
۵۷	طوطی و بازگان
۶۳	پیرچنگی
۶۹	عرب بیابانی و خلیفه بخشندۀ
۷۳	نخوی و کشتی بان
۷۵	خالکوبی کردن مرد قزوینی

۶ حکایت نی

۷۷	شیر و گرگ و روباه
۸۱	حکایت «من» عاشق
۸۳	مهمنان یوسف
۸۵	عیادت گرازیمار
۸۷	حکمت لقمان
۸۹	رومیان و چینیان
۹۱	اخلاص علی
۹۵	دفتر دوم
۹۷	خیال هلال
۹۹	دزدی مار
۱۰۳	خدم و چهارپای صوف
۱۰۹	بازگریزان
۱۱۱	کوک حلوا
۱۱۵	روستایی و حکایت نی
۱۱۹	مفلس و طمع کار
۱۲۳	در «اگر» نشستن
۱۲۵	امتحان پادشاه
۱۲۹	باز در میان جگدان
۱۳۱	تشنه و دیوار
۱۳۳	خاربین و خارکن
۱۳۵	دوستان ذوالتوں
۱۳۷	زیرکی لقمان
۱۳۹	موسی
۱۴۳	امیر و خفته و مار
۱۴۵	دوست نادان
۱۴۹	گدای ناخوش آواز
۱۵۱	دیوانه و جالینوس
۱۵۳	حکایت عیادت
۱۵۵	صوف و فقیه و علوی
۱۵۹	حج بايزيد بسطامی
۱۶۱	فضیلت آه

۲۴۳	دعای عجیب و اعظ
۲۴۵	دشوارترین چیز
۲۴۷	دباغ در بازار عطاران
۲۴۹	امتحان خداوند
۲۵۱	سلیمان <small>علیه السلام</small> و مسجد اقصی
۲۵۳	سلیمان <small>علیه السلام</small> وارمغان بلقیس
۲۵۵	ترازوی عطار و مرد گل خوار
۲۵۷	درویش وهیزم شکن
۲۶۱	از سلطانی تابندگی
۲۶۳	یاری خواستن حلیمه از بت‌ها
۲۶۷	از این حسن تا آن حسن
۲۷۱	گلستان صوفی
۲۷۳	جواب ابلهان
۲۷۷	سلیمان و باد کجوو
۲۷۹	مشورت بادشمن
۲۸۱	پیر عقل
۲۸۳	قصه سه ماهی
۲۸۵	پند پرندۀ زیرک
۲۸۷	موسى و فرعون
۲۹۳	کودکی بریشت‌بام
۲۹۵	دزو دستار فقیه
۲۹۷	مدح دروغین
۲۹۹	مزدۀ بایزید
۳۰۱	آین دوستی
۳۰۳	چرایی مرگ
۳۰۵	شاهزاده و پیرزن جادوگر
۳۰۹	زاهد شادمان
۳۱۱	قبنطی و سبنتی
۳۱۵	معرفت مورچگان
۳۱۷	دفتر پنجم
۳۱۹	چهار صفت آدمی

۳۲۱	غذای ایمان
۳۲۵	اعربی و سگ گرسنه
۳۲۷	دشمن جان
۳۳۱	آهونی در میان خران
۳۳۳	مدّعی پیغمبری
۳۳۵	عاشق پاکباز
۳۳۷	نمازِ گریان
۳۳۹	لاف جاهلان
۳۴۱	حسادت اهل صروان
۳۴۵	آفرینش آدم
۳۵۱	ایاز و گنج نیاز
۳۵۵	یگنگی
۳۵۷	توبهٔ تصوّح
۳۶۱	توبهٔ نادانان
۳۶۷	خر و اسبان شاهی
۳۶۹	امتحان توکل
۳۷۱	عربت
۳۷۳	آینهٔ دل عارف
۳۷۷	سفره‌گرنسنگی
۳۷۹	غمِ نان و غمِ جان
۳۸۱	درجستجوی انسان
۳۸۲	اختیار است اختیار
۳۸۵	پیداو پنهان
۳۸۷	ایمان راستین
۳۸۹	مؤذنِ نشت آواز
۳۹۱	پیکار نفساني
۳۹۳	گوهر سلطانی
۳۹۷	دفتر ششم
۳۹۹	حکایت جهت
۴۰۱	آتش کش
۴۰۳	سبب برتری ایاز

۱۰ «حکایت نی»

۴۰۵	صيد و صیاد
۴۰۷	فربادناهنهنگام
۴۰۹	عاشق خفته
۴۱۱	آواز «غی دام»
۴۱۳	گریه برخویشتن
۴۱۵	سحوری
۴۱۷	قصة بلال
۴۲۱	هلال عرشی
۴۲۳	طبیب و بیمار
۴۲۵	غلام و سلطان محمود
۴۲۷	گنج نامه
۴۳۱	مرید شیخ خرقان
۴۳۵	دوسنی بین پناه
۴۳۷	سلطان محمود و دودان شاه
۴۳۹	مردم قروض
۴۴۳	گوسفند گریزان
۴۴۵	دژ هوش ریا
۴۵۳	گنج خانگی
۴۵۷	فهرست منابع

پیشگفتار ناشر

ادبیات فارسی گنجینه‌ای سرشار از حکمت و معرفت است که در قالب‌های شعر و اثر آفیده شده و در دسترس ما قرار گرفته است. با گذشت زمان، مطالعه معمولی هم ادبی برای مخاطبان امروزی، دشوار شده است؛ به طوری که دستیابی به مقوله‌های نهفته در این گنجینه، به‌آسانی گذشته نیست.

نخستین قدم برای نزدیک شدن به این گنجینه، شناختن آن به مخاطب است تا انگیزه لازم را برای مطالعه این آثار پیدا کند. یکی از راه‌های شناساندن این متون، تلخیص و بازنویسی آن‌هاست، تا از این طریق، هم گوهرهای درخشان نهفته در آن‌ها در اختیار مخاطب قرار گیرد و هم اشتیاق و انگیزه مطالعه اصل آثار در او بیدار و نیرومند شود.

منظومه‌های فارسی، آثاری ادبی است که ماهیت روایی و داستانی دارد. این منظومه‌ها نمونه‌های درخشانی از پیشینه داستان‌پردازی در ادبیات فارسی است. همچنین به‌سبب وجود جنبه‌های آموزشی، به‌ویژه در حوزه اخلاق و معرفت بشری، این آثار از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. از این‌رو، بازنویسی و تلخیص منظومه‌های شاخص ادبیات فارسی، گامی ارزشمند

درجهٔ شناساندن پیشینهٔ داستان‌نویسی در ایران و نیز برخوردارشدن از عناصر حکمت و معرفت نهفته در آن‌هاست.

در بازنویسی و تلخیص این متون، کوشیده‌ایم که خط سیر اصلی داستان، با وجود حذف عناصر غیراصلی، محفوظ بماند و متن گرینش شده، نموداری از متن اصلی باشد. مثال آوری بیت‌های درخشنان منظومه‌ها نیز با همین هدف صورت گرفته است.

مقدمه

جلالالدین محمد بلخی - معروف به مولوی - در سال ۶۰۴ ق. در بلخ، واقع در خراسان از عصر متولد شد. پدر مولوی، بهاءالدین ولد بن ولد (۵۴۳ - ۶۲۸ ق.) مشهور به سلطان العلماء از عالمان و واعظان عصر بود و مشربی عرفانی داشت؛ گرایش عقیقی عرفانی وی را می‌توان در تنها اثر او، معارف بهاء ولد مشاهده کرد.

سلطان العلماء، هنگامی که مولوی در حدود چهارده سال سن داشت، عازم سفر حج شد. گویند در همین سفر بود که سلطان العلماء در نیشابور با عطار نیشابوری ملاقات کرد و عطار به فراست، استعداد عرفانی جلالالدین محمد را تشخیص داد و گفت: «زود باشد که این پسر تو، آتش در سوختگان عالم زند.»

سلطان العلماء پس از گزاردن حج، به سبب اوضاع سیاسی و اجتماعی عصر و بیم حمله تاتار، دیگر به بلخ برنگشت و در قونیه ساکن شد. جلالالدین محمد از کودکی تحت تعلیم پدر قرار داشت و پس از مرگ وی در سال ۶۲۸ ق. به سبب هوش وافر و دانش بسیاری که اندوخته بود، بر مسند وعظ و خطابه پدر تکیه زد. در همین هنگام، جلالالدین تحت

تریبیت عرفانی «برهان الدین محقق ترمذی» قرار داشت که از شاگردان پدرش بود.

پس از چندی، جلال الدین برای ادامه تحصیلات دینی به حلب و دمشق سفر کرد. این سفر علمی وی، هفت سال طول کشید و او سرانجام به قونیه بازگشت.

پس از مرگ برهان الدین محقق ترمذی، جلال الدین به تدریس پرداخت و در علوم دینی به شهرتی چشمگیر دست یافت.

در سال ۶۴۲ق. محمد بن علی بن ملک داد، مشهور به شمس تبریزی، به قونیه آمد؛ آفتابی در خشان که شیدایی لاهوتی او، در واژه واژه گفتارهای او که در مقالات شمس گرد آمده است، هنوز تا همیشه خواهد درخشید. ملاقات جلال الدین و شمس در پرده ابهام است، اما هرچه بود و شمس هر که بود، جلال الدین علیه السلام متین و سجاده نشینی باوقار بود، از مستند تدریس به زیر کشید، در کوچه بازار به سماع درآورد. این رباعی به زیبایی، منحنی سلوک جلال الدین را ترسیم کرده است:

زاہد بودم، ترانه گویم کردی
سر فتنه بزم و باده جویم کردی
سجاده نشین با وقارم دیدی
با زیجه کودکان کویم کردی

باری جلال الدین بر اثر این ملاقات، تولدی دیگر یافت؛ و شمس که خود می گفت کار من دستگیری از شیوخ و پیران راه است، جلال الدین را که در حلقة مریدان بسیار گرفتار بود، از «خود» وارهانید و در کهکشان بی خویشی به سماع درآورد.

مریدان جلال الدین، کینه این رند دوزخ آشام را به دل گرفتند و سبب شدند که شمس بیش از شانزده ماه در قونیه نماند و به دمشق برود؛ و شمس پر کشید و آتش اشیاق جلال الدین را شعله ورتر کرد.

مولوی با فرستادن نامه‌های پیاپی به دمشق و فرستادن مریدان به آن سامان، عاقبت او را در سال ۶۴۴ ق. به قونیه بازگرداند؛ اما این بار نیز فتنه مریدان جلال الدین او را در سال ۶۴۵ ق. برای همیشه از قونیه راند. شمس غایب شد؛ اما جلال الدین به حضوری دست یافته بود که غیبت در آن راهی نداشت.

کانون شعر جلال الدین که با دیدار شمس شعله‌ور شده بود، گذازان تر و انبوه‌تر سر به افلک برداشت.

پس از غروب شمس، صلاح الدین زرکوب، مردی عامی اما روشن ضمیر و شیدا، آیینه در برابر جلال الدین گرفت. پس از مرگ صلاح الدین در سال ۶۵۷ ق.، جلال الدین مدل به حسام الدین چلبی داد و این ارتباط عارفانه پانزده سال تداوم یافت. سهل حسام الدین بود که جلال الدین را به سرودن مثنوی برانگیخت. روان جلال الدین در سال ۶۷۲ ق. تنگنای تن را وانهداد و به آفاق نامتناهی لاهوت پر گشاد.

آثاری که از مولوی باقی مانده، در دو گروه منظوم و مثنوی قابل تقسیم‌بندی است؛ نثرهای مولوی در فیه‌مافیه، مکتوبات (مکاتیب) و مجالس سبعه گرد آمده است.

آثار منظوم مولوی عبارتند از:

۱. مثنوی معنوی: مثنوی در حدود بیست و پنج هزار بیت دارد و مهم‌ترین متن منظوم ادبیات عرفانی است. این کتاب الهامی، گنجینه آموزه‌های عرفانی است و می‌توان آن را دانشنامه عرفان اسلامی نامید. مولوی در این کتاب، در قالب حکایت‌های تودرتو، دشوارترین و دیریاب‌ترین مفاهیم عرفانی را با زبانی آتشین و شورانگیز، بیان کرده است.

۲. دیوان کبیر در کلیات شمس تبریزی: این کتاب در برگیرنده غزل‌ها، رباعی‌ها و ترجیعات مولوی است که سه هزار و دویست و بیست و دو غزل

و قطعه، هزار و نهصد و هشتاد و سه رباعی و چهل و چهار ترجیع بند دارد.
هیجان عرفانی مولوی را از بیت بیت این دیوان آسمانی می‌توان دریافت.
مولوی در متنوی، آرام‌تر و آگاه‌تر است؛ اما در این کتاب، با آتشفشاری از
شوریدگی و شیدایی و مدهوشی روپروریم.

و اما درباره کتابی که پیش رو دارید؛ بازنویسی قصه‌های متنوی به نثر
در شش دفتر هدف این مجموعه است. شایان ذکر است که آثاری با همین
هدف قبلًا منتشر شده است؛ اما هدف ما در این مجموعه آن است که
به‌گونه‌ای قصه‌های متنوی را بازنویسی کنیم که پوستگی و انسجام قصه‌ها
به عنوان منظومه‌ای واحد حفظ شود. به عبارت دیگر، رشته‌ای که قصه‌های
متنوی را به فرم معمولی بیوندد، در حد امکان در این بازنویسی گستته نشده
است.

نکته دیگر اینکه برای افالله فضای متنوی، جا به جا ابیاتی درخشنان
از متنوی را در متن آورده‌ایم.

و نکته آخر اینکه در این مجموعه، مقاصد و هدف مولوی از میان هر
قصه، از لابه‌لای ابیات متنوی استخراج و بازنویسی شده، بین سه ستاره
قرار گرفته است.

نسخه‌ای که در این بازنویسی، اساس کار بوده است، متنوی معنوی به
تصحیح رینولد الین نیکلسون است که در سال ۱۳۷۵ به وسیله انتشارات
توس در شش مجلد منتشر شده است.

و سپاس خدای راست
قربان ولیئی محمدآبادی